

Griša: Šumljajo valovi. — Roman Romanov: In jaz ne bom nikoli poljubil. 47

„No, saj me niste razžalili. Samo tako ne smete več govoriti... Vi, ki ste veseli in prostih ramen, morate podpirati nas, ki smo težko obloženi, podpirati vsaj s toplimi besedami!“

„O, če smem!“ je vzkliknil tiho in vsa duša mu je zagorela.

„Da, smete, vi smete!“ je odgovorila in mu iztegnila svojo desnico, ki jo je poljubil, kakor da je prejel milodar... Kar nenkrat je prišlo tako čez njega, in kakor da je to v hipu spoznala, je stala ta žena, ki je še pravkar skoraj prosila, — kakor kraljica pred njim.

Pesek je zaškripal in lakaj v livreji je stopil izza drevoreda:

„Gospoda, servirano je!“

Molče sta se obrnila proti gradu.

(Dalje prihodnjič.)

Šumljajo valovi...

Šumljajo valovi in dalje
kot misli nemirne hite —
naprej do neznanih krajev
roke jih nevidne pode.

In človek zamišljen na bregu
na vrbo naslonjen stoji
in gleda v brezciljne daljave
z obupanimi očmi...

Griša.

In jaz ne bom nikoli poljubil.

In jaz ne bom nikoli poljubil
tvojih lepih oči —
ah, tvojih lic ne bom pobožal
vse svoje dni...

Daleč od tebe bom živel
tam, kjer je tema in noč,
in vso noč in temo bom mislil
na tebe in dan tvoj vroč.

Roman Romanov.

